कन्यारत्नं कुमारांश् च त्रीन् उदारान् महायशाः ॥८॥
दमयन्तीं दमं दान्तं दमनं च सुवर्चसम् ।
उपपन्नान् गुणैः सर्वैर् भीमान् भीमपराक्रमान् ॥९॥
दमयन्ती तु रूपेण तेजसा यशसा श्रिया ।
5 सौभाग्येन च लोकेषु यशः प्राप सुमध्यमा ॥१०॥
अथ तां वयसि प्राप्ते दासीनां समलंकृतम् ।
शतं शतं सखीनां च पर्युपासच् छचीम् इव ॥११॥
तत्र स्म राजते भैमी सर्वाभरणभूषिता ।
सखीमध्ये ऽनवद्याङ्गी विद्युत् सौदामनी यथा ॥१२॥
10 अतीव रूपसंपन्ना श्रीर् इवायतलोचना ।
न देवेषु न यक्षेषु तादृग् रूपवती क्व चित् ॥१३॥
मानुषेष्व् अपि चान्येषु दृष्टपूर्वाथ वा श्रुता ।
चित्तप्रमाथिनी बाला देवानाम् अपि सुन्दरी ॥१४॥
नलश् च नरशार्दूलो लोकेष्व् अप्रतिमो भुवि ।
15 कन्दर्प इव रूपेण मूर्तिमान् अभवत् स्वयम् ॥१५॥
तस्याः समीपे तु नलं प्रशशंसुः कुतूहलात् ।
नैषधस्य समीपे तु दमयन्तीं पुनः पुनः ॥१६॥
तयोर् अदृष्टकामो ऽभूच् छृण्वतोः सततं गुणान् ।
अन्योन्यं प्रति कौन्तेय स व्यवर्धत हृच्छयः ॥१७॥
20 अशक्नुवन् नलः कामं तदा धारयितुं हृदा ।
अन्तःपुरसमीपस्थे वन आस्ते रहो गतः ॥१८॥
स ददर्श ततो हंसाञ् जातरूपपरिष्कृतान् ।
वने विचरतां तेषाम् एकं जग्राह पक्षिणम् ॥१९॥